

Det er jo absurd ved en Lov at bevirke, at de nye Selskaber kun maa tegne i visse Maaneder af Aaret for at kunne faa en nogenlunde ordentlig Status. Hvis de nemlig tegner i den sidste Del af Aaret, bliver der en saa lille Præmiereserve, at de faar en umulig Status. Jeg er tilbøjelig til at tro efter de Forhandlinger, der er førte i Udvalget, at det ærede Flertal har stillet dette Ændringsforslag ud fra, hvad der er sket i Sverige, hvor det svenske Forsikringsraad har anbefalet noget lignende i den svenske Forsikringslov. Men naar det er sket i Sverige, beror det paa, at de der har andre Bestemmelser om Opførelsen af Aktivitet for Erhvervelsesomkostninger end vi. De er der ikke gaaet til en Begrænsning, beregnet efter Præmietillægene og Netto-præmierne, men til en Begrænsning beregnet efter den Tegningspromille, de Omkostninger, som der er ved Tegningen, og har bestemt, at deres Aktiv maatte andrage 25 promille af Tegningsomkostningerne, og dette er meget mere end Ministerens Forslag af 30 pCt. af Tillægene og 8 pCt. af Netto-præmierne. Jeg har ikke opgjort det i Øjeblikket, men jeg vil antage, at Ministeriets Forslag her vil svare til en Snes promille eller saa for Nytegnere, men i Sverige har de altsaa sat 25 promille. Dette er saa meget mere, at det giver helt andre Forhold at regne med. Men der er det uheldige i den svenske Ordning, at de helst maa tegne Forsikringer, som har en stor Reserve. Det er ganske tydeligt, at de skal have en stor Reserve for at komme til et nogenlunde ordentligt Statusresultat ved Slutningen af Aaret, og saa kommer man bort fra det, som bør være det rigtige Princip i al Livsforsikring, at man skal se at tegne en saa stor Risiko som muligt for en saa lille Præmie som muligt. Et saadant Forslag som det Underændringsforslag, der her er stillet, vil sikkert ogsaa virke til, at man kommer bort fra dette efter min Mening i Livsforsikringsarbejdet absolut sunde Princip.

Til Slutning har jeg kun lidt at sige om de Ændringsforslag, hvorom der har været delte Meninger i Udvalget. Jeg skal først nævne Ændringsforslag Nr. 18, som gaar ud paa, at naar et Selskab angiver sine Bonusbestemmelser, skal det tillige oplyse, hvilke Bonusbeløb Selskabet hidtil har udbetalt eller opsparet. Det kan vi fra vor Side aldeles ikke gaa med til, fordi det i Grunden er, jeg kunde fristes til at sige, at indføre i Loven en Slags Paabud om at agitere med Størrelsen af sin Bonus. Enhver, der forstaar Livsforsikringsvirksomhed, véd, at et Livsforsikringselskab

ikke kan give Overskud og heller ikke give Bonus i de første Aar. Der findes her i Landet af private Selskaber kun nogle enkelte af de ældre Selskaber, der giver Bonus, og af disse var det ældste, „Hafnia”, vel 10—20 Aar om at komme saa langt frem, at det kunde begynde at give Bonus. Alle de yngre Selskaber kan det selvfølgelig ikke endnu, men derfor kan de godt i deres Bestemmelser have staaende, som det blev fremført af den ærede Ordfører, noget om, hvad de tænker, naar de en Gang faar Overskud, at henlægge til Bonus. Det er ganske rigtigt, at i Øjeblikket vilde de yngre Selskaber, hvis Spørgsmaalet i Konkurrencen skulde staa paa, hvor stor en Bonus de giver, ikke kunne staa sig. Men en anden Sag er, om de ikke, naar de bliver ældre Selskaber, kan komme til at give en fuldkommen saa stor Bonus som de, der nu har givet Bonus. Da dette altsaa er et Konkurrence-spørgsmaal ud i Fremtiden, mener jeg, det er urigtigt at optage en saadan Bestemmelse som den foreslaaede i en Lov og kan derfor ikke gaa med dertil. Det ser ud, som om man vil give Paabud om, at Selskabet, naar der overhovedet bliver Tale om at give Bonus, skal sige, hvor stor den opsparede Sum er, der maatte da i alt Fald tilføjes, at Selskabet skulde opgive, hvor længe det havde været om at kunne give denne Bonus.

Maa jeg om Ændringsforslag Nr. 24, hvor jeg har været Medforslagsstiller, sige, at det er ikke et af de Forslag, jeg er særlig ivrig for, og at jeg godt kunde tænke mig at frafalde det, hvis den højtærede Minister skulde sætte megen Modstand derimod. Men jeg er enig med den ærede Ordfører i, at hans Betragtning i og for sig er rigtig, at der ikke er nogen Anledning til at give Forsikringsraadet den omtalte Myndighed. Da jeg imidlertid mener, at denne Myndighed i et givet Tilfælde ikke vilde blive misbrugt, kan jeg som sagt frafalde Ændringsforslaget, hvis den højtærede Minister skulde ønske det.

Endelig vil jeg om det af mig alene stillede Ændringsforslag under Nr. 29 sige, at det kun er opretholdt, fordi det under Udvalgsbehandlingen er tiltraadt af Ministeren. Der sker ikke nogen Uret ved at vedtage dette Ændringsforslag, fordi der ikke derved foregaar noget i Retning af at skabe en tilbagevirkende Kraft. Bestemmelsen gælder kun om saadanne Regnskaber, som ikke er afgivne. Saavidt jeg véd, er der kun to Selskaber, nemlig „Hafnia” og „Dansk Folkeforsikring”, der